

Een grenzeloos glooien

Tekst Tentoonstelling Magdalenakerk 2005 te Brugge

Geert Vermeire, Jan De Wachter, Stefaan van Biesen

Naar aanleiding van de publicatie van "de Zijdelingse Blik", treden de kunstenaars naar buiten met deze tentoonstelling te Brugge.

De titel van dit gezamenlijke project "Een grenzeloos glooien" duidt op het realiseren van een imaginair landschap waarin de drie kunstenaars zich gelijktijdig bewegen.

Jan De Wachter

Bij het werk van Jan De Wachter zien we een ensemble van tafels die zich als het ware grenzeloos in de ruimte uitstrekken. Dit zowel in de fysieke ruimte van de kerk als mentaal. De tafels zijn horizontaal gemonteerde schilderijen en vormen een monumentale tabula pictura. De tafel staat voor deze kunstenaar als het optillen van de aarde waar de wereld zich in spiegelt.

Het landschap van Jan De Wachter bevindt zich als het ware op kinderhoogte daardoor maakt hij de aarde aanraakbaar. Tevens staat de tafel centraal als plaats van ontmoeting en communicatie.

Misschien is de melkweg een tafel.

Wat eens begon als de tafel van het verborgen atelier, is zij met scheppende adem van de kunstenaar en het kind, tot huminale (*) tafel geworden. Op deze wonderlijke tabula pictura loopt het land de levensweg in. Een panorama met een blik naar de grond.

(*) "de kunst die ontspringt aan de kracht van de 'Humus' straalt de wijsheid van de aarde uit. De 'sapientia' van de Homo sapiens ondergaat in de beeldende ruimte van zijn kunst een metamorfose. Van een wijsheid die voortkomt uit de zelfgenoegzame reden die koortsachtig haar eigen wetenschappelijke en technologische rijk uitbouwt, gaat ze over in een wijsheid die grondt in het luisteren naar de adem van de aarde. Deze wijsheid contempleert de sacrale macht van de aardse vruchtbaarheid. Dergelijke wijsheid ziet zijn schilderen als een 'se terror'. De aarde wordt hier door de nieuwe Homo sapiens een werkwoord. De 'huminale' kunstenaar 'se terre'. Met zijn volle geest landt hij op de aarde. Dat betekent dat hij met zijn blik, zijn handen, zijn voeten en heel zijn wezen gaat staan in het land-schap."

Uit de tentoonstellingstekst 'Se Terror' van Sylvain De Bleeckere Gent 2003.

'De tafel, een bijzondere magneet die getuigt van een energetisch veld dat leven heet '

De tafel hoort niet zozeer bij de Advent of Kerstmis. Nochtans is de kersttijd een tafelend gebeuren. Ook het licht van de zomer kan niet zomaar tafel zijn. De tafel krijgt haar volle betekenis in het dragen van de nog verborgen, ingehouden kiemkracht. Vanuit een stille maar creatieve opstand ontvangt de tafel het komende leven, een hergeboorte.

De tafel draagt het wezenlijke van het levende leven. Zij staat midden in het landschap van de Vasten. De tafel wordt er bron van inspiratie. De tafel geschraagd op vier windrichtingen wijst een weg. Een weg van bewustwording; Pasen. Pinksteren is het te verwachten gevolg. Bewust van de levende kracht in ons, zet zij er ons toe aan om te bewegen. De tafel nodigt uit tot een innerlijke

ommekeer, verlegt betekenissen, noopt tot verandering van levenshouding. Nieuwe waarden op nieuwe tafelen. Geen stenen tafelen meer, maar een tafel die gedragen wordt door een trouw aan de Aarde, waar "de Christuskracht het evolutieprincipe uit de mens kan laten opwellen, het kan uit de mens tevoorschijn breken, want de oude evolutie is vandaag afgesloten" J. Beuys. Mensen ontmoeten elkaar aan de tafel, ze bemoedigen elkaar, ze weten zich aangesproken om te zoeken naar kwaliteit van leven. Renaissance.

Jan De Wachter, de tafeldrager.

Geert Vermeire

Geert Vermeire vertrekt vanuit de menselijke stem. Hij wil de bezoeker laten deel worden van een intimiteit. De stem gaat een osmose aan met het werk van Stefaan van Biesen 'Een grenzeloos glooien'. Centraal in de voor dit werk geselecteerde teksten van Geert Vermeire staat het licht en de menselijke hand. Hier wordt klank licht. De hand schrijft, tekent. Het resultaat is niet leesbaar of zichtbaar. Het maakt een strelen en een bewegen voelbaar.

Dit vonden de kunstenaars ook terug in de bijbelpassage "schrijven in zand" (Johannes 8, 1-12) waar de overspelige Maria Magdalena en Jezus elkaar ontmoeten en Hij met zijn vinger in het zand schrijft in, voor de omstanders, onleesbare tekens.

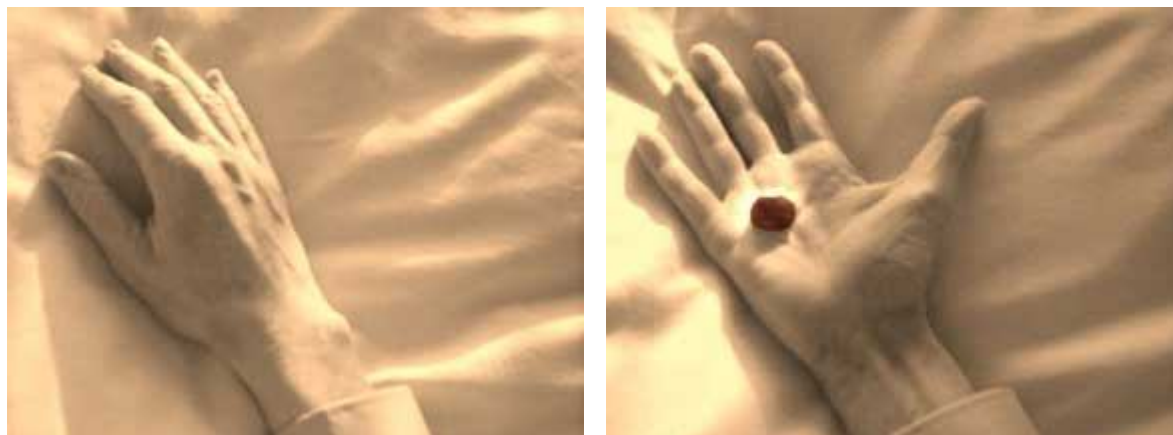
De teksten tonen een zoeken, een reis binnen een imaginair, innerlijk landschap.

Woorden worden beelden. De levensgrote geprojecteerde teksten zijn niet in de eerste plaats om te lezen, maar om naar te kijken. Een kijken dat de vraag stelt: 'Wat doet dit mij?', meer dan 'Wat betekent het?'. De gesproken teksten willen het schrijven en het beeld een mensenmaat geven. Spreken is intiem, is breekbaar. Woord en beeld vinden elkaar in een niemandsland, een grensgebied waarin niets is wat het lijkt, waar iets al is wat het nog niet is en waar iets nog niet is wat het worden zal. Het glooien is de ruimte tussen stilte en woord.

De expliciete keuze om een schrijver een plaats te geven als kunstenaar in een tentoonstelling lijkt vreemd, maar past volledig in het concept van het gebeuren. Het beeld, net zoals het woord, nodigt uit tot een beleving, tot een anders kijken, tot een in vraag stellen. De kunstenaars verbeelden een imaginair landschap, de woorden verinnerlijken een proces van reizen, onderweg zijn. Lichtende ideeën leiden ons, zoals de lantaarn van Diogenes waarmee hij zocht naar een mens, langs slingerende paden.

Niet voor niets vind je in het werk van Geert Vermeire beelden terug die nauw aansluiten bij de wereld van de kunstenaars. Geert Vermeire is een bedenker van beelden, die hij tekent met woorden. Hierin vinden de drie deelnemers aan de tentoonstelling elkaar. De ervaring van het beeld staat voorop, het gekozen medium is één van de mogelijke wegen er naar toe.

Niet voor niets is in de weg naar het beeld het woord voor de kunstenaar steeds een bondgenoot en reisgenoot geweest. Het beeld is zowel voor Jan de Wachter als voor Stefaan van Biesen een vertrekpunt. Ze brengen het tot leven in performances, waaraan de kijker wordt uitgenodigd deel te nemen. Zoals de schrijver zijn teksten pas ziet geboren worden als hij er een stem aan verleent en een luisteraar vindt.

Videofragment uit 'Een grenzeloos glooien'

Stefaan van Biesen

De video van Stefaan van Biesen "Een grenzeloos glooien", is een observatie van een hand. Een waarnemen vanuit een verwonderend kijken. Dit binnen een gegeven veld met een intiem karakter.

De handpalm laat zich soms zelf even zien als een verweerd landschap, met een gegroefd spel van lijnen. De grote afwezige in het beeld is de eigenaar zelf van deze hand, maar in het gissen naar een beeltenis van de bezitter, onthult de hand door haar dialectiek, de identiteit van degene die haar bezielt, belichaamt ze zwijsend alle aspecten van het menselijk zijn.

Deze hand op een laken beweegt zich evenzeer in een glooiend landschap. Doch het strelen gebeurt met de rug van de hand, waarbij een strelende, ontwapende handpalm getoond wordt aan de toeschouwer. Al vanouds is de rechterhand geassocieerd met een 'gevend' aspect. Vaak ziet men de Egyptische Farao's afgebeeld met twee rechterhanden. Dit was geen foutje van de maker maar een symbool dat bewust werd gebruikt om de toeschouwer duidelijk te maken dat zij de kunde hadden om begrippen als 'wijsheid' en 'liefde' door te geven aan de anderen.

Het is alsof de hand, die te zien is in de video, een uitnodiging is naar de kijker toe om imaginair gestreeld te worden. Door deze handelingen wijzigt het landschap, waar de hand zich in beweegt, voortdurend.

De hand krast en strijkt glad, schrijft onleesbare woorden en gedachten en reist door een emotioneel universum dat het zelf creëert. De hand is vederlicht, straalt en suggereert een aangrijpende sensualiteit. De hand baadt in licht, wordt gloeiend, doorschijnend.